

TROMMELVLIES 66:

De man met de zoete aardappelstem

Met een beetje fantasie zou je mij een muzikale veelvraat kunnen noemen. Heb je dat niet, dan zal ik het voor je doen: ik ben een muzikale veelvraat.

Ik verwerf, verzamel, luister en onderga op muzikaal gebied zowel kwali- als kwantitatief de meest uiteenlopende stijlen en genres. Gretig. Veel, veel, veel en lekker. En dus danig divers.

Natuurlijk zal ik de enige niet zijn, ik verbeeld me niks. De wereld is ongetwijfeld vol met zulke zwalkers. Maar ik ken ze niet. Althans: niet dermate breed georiënteerd als ikzelf. Mijn smaak is zó hebbertig, uitgewaaierd en hak-op-de-tak toepasbaar... Op het stuurloze af gewoon.

Nee, ik moet hier eerlijk zijn. Ik ken er wel één, zij het niet persoonlijk. Namelijk Jan Rot.

De inmiddelste loopbaan van deze duizendpoot annex muzikale schrokop puilt uit van ongeremde creativiteit en beslaat een kamerbreed spectrum aan muzikale uithoeken. Goed goed, ik zal het bij deze ene bombastueuze volzin laten, maar songschrijver Jan kan er wel wat van.

Ik hou van Rot. De eerste keer dat ik iets van hem kocht, was zo rond '82. Ik diepte zijn elpee (gesigneerd!) getiteld *Single* (altijd lachen met Jan) uit de uitverkoopbakken van een Groningse platenzaak... Laat ik het zo formuleren: toen Plato nog gewoon De Cirkel heette en in een knus hoekpandje aan de Nieuwe Ebbingestraat zat (daar hing toen – schitterend – altijd een enorme geschilderde hoes van een recent uitgebracht alsook belangrijk album aan de gevel, net zoals bioscopen dat in vroeger tijden met een reusachtig filmaffiche pleegden te doen).

Van aanstekelijke pop in het Engels kwam Rot via een oprechte doch hitloze herwaardering van de Nederlandstalige smartlap in 1990 uiteindelijk terecht bij zijn huidige rol in de musical *Doe Maar* en gewaagde hertalingen van zwaarlijvige klassieke monumenten. Zo. Bovendien columneerde hij jarenlang tot mijn persoonlijk groot genoegen in de *Nieuwe Revu* – louter om die reden haalden wij destijds elke week Chinees, zodat ik wachtend op de pangang om zijn stukje in het leesportefeuilleblad kon lachen.

Ik deel mijn liefde voor Rotmuziek met mijn goede vriend Sander S. (door menigeen aangezien voor mijn jongere broer, maar daarover een andere keer wellicht meer). Deze Sander tipte mij de *Mattheuspassie*, hertaald in het Nederlands door Jan Rot. Vorige week (volop juni dus, maar ik blijf gewoon proberen om Pasen en Pinksteren in één dag te proppen) heb ik 'm eindelijk eens integraal beluisterd. Wat ongelofelijk mooi! Bij-de-kladden-genieten. En: je hoeft al dat loodzware Duits niet door. Dat betekent dus dat Jan Rot de allereerste is die mij in al die jaren zo ver heeft gekregen de dik tweeënhalf uur van Bach's *Passion* he-le-maal uit te zitten. Uitroepken.

Het volk is eeuwig en telkens opnieuw op zoek naar dé ultieme c.q. weer een vers te koesteren held. Begin jaren 80 waren de muren van de stad Groningen brutaal bekalkt met het verwachtingsvolle credo 'Brood is dood, Rot is de nieuwe God.' Maakt dat De Cirkel rond genoeg?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: onbetwist *Valerie* van Jan Rot (maar *De eerste klodder spuug was meteen al raak* uit de *Mattheuspassie* mag ook).